

PIGESPEJDERNE

KÆRE SPEJDER!

Hører du til dem, der er tilbøjelige til at give op, så snart der kommer en sky på himlen? Lær af grøftekanten, af det mylder af herlige blomster, der gror der.

Hvad ville du sige, om alle blomsterne gav op, hvis det en dag eller to blev regn og rusk? Hvad ville du sige, hvis blomsterne ikke ville blomstre mere, hvis det blev gråvej? Du ville sikkert sige, at det begreb du ikke, for regnen ville jo blot bringe grøftekanten mere grøde, og selv om det blev lidt gråt, så ville solen skinne igen. Du ville sikkert synes, at blomsterne slet ingen grund havde til at give op.

Spejder, om vinden er stik imod dig, om himlen er dækket af mørke skyer, og regnen strømmer ned mod dig, om vejen er stenet — du kan være sikker på, at det er kun, for at du skal vokse derved.

Prøv at være som blomsterne! Giv ikke op, om skyerne går for solen. Overvind modgangen — derfor er den der — lad den ikke overvinde dig.

Udsætter du en let ting, bliver den svær.

Udsætter du en svær ting, bliver den umulig.

Fra et tropsblad

INDHOLD

	Side
Kære spejder	102
Frimærkeindsamlingen	102
Raske børn hjælper syge børn	102
Spedalske børn, Erik Østergård	103
En beretning fra Indien (Spejderhjælp)	104
Derfor er der kammerater, der melder sig ud	106
Husflidsside. Indramning af lejr billeder	107
Overtroens fugl. Manden fra skoven	108
Småtterier	110
K.F.U.K.-spejdernes landslejr på Hald	112
Patruljehjørnet: Er materiellet i orden	114
En patruljefører skriver	114
Det stod i avisen	115
Seniorspalter:	
De amerikanske pigespejderes jubilæum	116
Kender du Berck?	116
Stof for folk over 14:	
En snak med de store i troppen	117
Skotske spejdere på besøg	118
Radioens stafetløb	119
Spejderjul igen	119
Postbox	119
Mest for mødre	119
Elevstilling på depotet, annonce	119
Lejrbilleder	120

Frimærkeindsamlingen

Husk at indsende klippede frimærker til korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø., inden den 10. oktober.

Dronningemærker pakkes for sig.

S som spejderhjælp

Spejderhjælpsugen
17.—23. september.

Spejderne slår sig sammen, støtter stadig samme sag.

Spejderne slider, slæber, store såvel som små, sådan som spejdere skal.

„Summen skal samles sammen — spedalskhedsstationen skal støttes stærkt.“

Sådan siger spejderne.

„Støt spejderhjælpsugen septemberindsats!“

„PIGESPEJDERNE“ — medlemsblad udgivet af Det Danske Pigespejderkorps, Lundsg. 6, Kbh. Ø.
Redaktør: Ruth Estrup, Sortedam Døssering 27, København N.

Sekretær: Ruth Vallentin, Gladiolusvej 3, Kbh. S.
Postbokssekretær: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

Klevertøf: Inge Larsen, H. C. Lumbyesgade 29, København Ø.

Trykkeri: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense.

Nr. 6. Aug.-Sept. 62

En af de danske spedalskhedsklinikker, der indrettes overalt i området. En dansk sygeplejerske kan sammen med sine indiske medarbejdere behandle op til 300 patienter på en enkelt klinik.

Spedalske børn i Indien sender en tak til spejderne i Danmark *„Spejderhjælpen“ har haft stor betydning*

Den 28. januar i år påbegyndte Red Barnet sit hjælpearbejde for spedalske i Indien, og allerede efter 4 måneders forløb havde vi mere end 4.000 patienter i behandling. Når vi nu fra dansk side kan hjælpe med at bekæmpe denne frygtelige sygdom, skyldes det ikke mindst det store beløb på kr. 300.000, som danske spejdere indtjente sidste år ved „Spejderhjælpen“.

Behandlingen af spedalske strækker sig som regel over en lang periode på flere år, men allerede efter få måneders forløb kan man se en bedring hos patienterne.

„Spejderhjælpen“ foregår i dagene 17. til 23. september, og det er vort mål at kunne indsamle ligeså mange penge som sidste år. For hver gang vi indtjener 20 kroner, kan vi redde et barn fra spedalskhed, og derfor beder vi jer alle om at hjælpe med — hver enkelts indsats er af betydning, for at vi kan leve op til vort motto for „Spejderhjælpen“: Raske børn hjælper syge børn.

En beretning fra Indien

Erik Østergaard fortæller om en spedalsk familie

I en landsby — *Unukuru* — bor en far med 4 børn. Moderen er død, og faderen og de tre ældste børn har alle spedalskhed i en meget fremskreden grad. Den yngste — *Naidu* — på 8 år er endnu rask, men løber en stor risiko for at blive smittet, fordi familien bor i samme rum og sover sammen på gulvet. Behandlingen af denne familie foregår på den måde, at faderen og de tre syge børn kommer til klinikken hver uge og får en kraftig dosis medicin for at standse sygdommen, og for at gøre dem „negative“, så de ikke smitter andre. Men også *Naidu* skal have en lille dosis medicin og vitamintilskud for at gøre ham mere modstandsdygtig overfor smitte.

I kan let tænke jeg, hvor svært det er for denne familie at klare sig, når de ingen hjælp har kunnet få, og de andre beboere i landsbyen er bange for at have noget med dem at gøre.

En lille pige på 5 år — *Manikayam* — fik hvide pletter på kroppen, da hun var 3 år, og det er tegn på en begyndende spedalskhed, der uvægerligt vil brede sig, hvis den ikke bliver behandlet. Nu var *Manikayam* så heldig at bo i landsbyen *Kancharam*, hvor de danske sygeplejersker åbnede en primitiv klinik under et af træerne i landsbyens udkant allerede i februar måned, og nu er *Manikayam* i bedring, og de lyse pletter er langsomt ved at forsvinde.

Sådanne familier findes i tusindvis, og de har ellers ingen mulighed for at komme under behandling, for der findes i hele det område, hvor den danske hjælp sættes ind, hverken læger eller sygeplejersker. Der bor her cirka 800.000 mennesker, og deraf er mindst 25.000 spedalske. Når vi får alle disse under behandling og samtidig behandler alle nye tilfælde, så snart vi kan opdage sygdommen, er der ingen tvivl om, at vi kan få bugt med spedalskheden i hele dette store

område, der hidtil har været så hårdt ramt. På den måde vil titusindvis af børn blive reddet fra en af de ældste og mest frygtede af alle sygdomme, men det kræver, at vi fortsætter arbejdet i 10 år, og derfor beder vi jer om at hjælpe igen i år.

Tænk engang på, hvor helt anderledes livet ville være for dig, hvis det var dig, der var født i en fattig landsby i Indien, og det var dig eller dine søskende, der var blevet smittet med spedalskhed.

Heldigvis er du født i et land, hvor spedalskheden forlængst er udryddet, men netop derfor har vi også en pligt til at hjælpe andre.

„Spejderhjælpen“ er spejdernes egen aktion, og den afhænger af din og min indsats. Vi ønsker ingen tak — men det er godt at vide, at vor lille indsats betyder så meget for de andre.

Sådan bor den spedalske familie.

Husets eneste rum med åbent ildsted. Til højre ligger brændslet — torrede kokasser, der er blandet med strå.

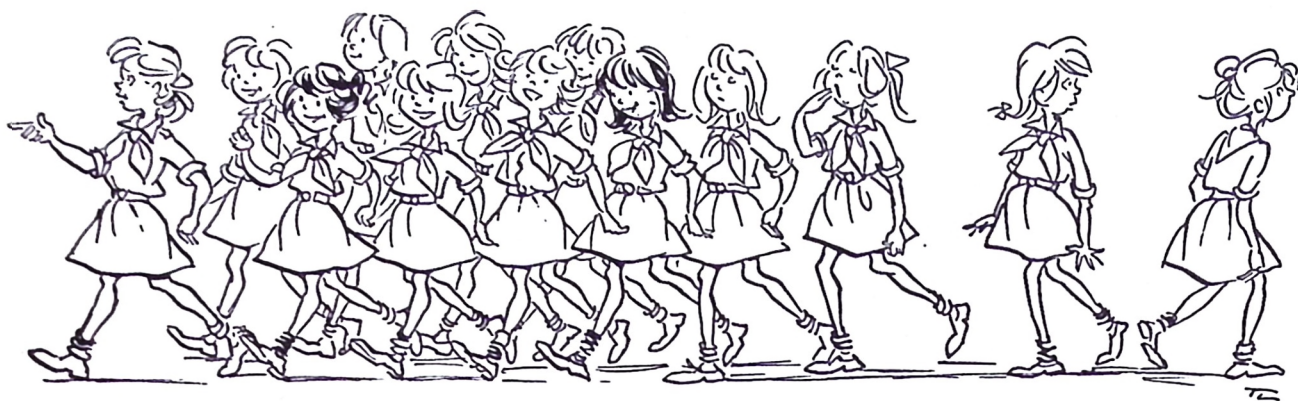
Når I har læst Eriks artikel, kan I vist forstå, hvorfor det er så vigtigt, at vi alle hjælper til med at holde de danske spedalskhedsstationer i Indien i gang. Gå på med frisk mod i spejderhjælpsugen også i år.

Nu ved du, hvad pengene, I arbejder sammen, betyder af hjælp for de spedalske børn. De venter på din hjælp, svigt nu ikke! For 20 kr. kan vi hjælpe et barn til helbredelse for spedalskhed.

De fire børn (fra venstre mod højre) er: *Ramulu* er 15 år og hårdt angrebet. — *Seethiah* er 10 år og blev smittet for nogle år siden. Det var ikke sket, hvis familien var blevet behandlet. — *Naidu* er 8 år, og endnu er der ingen tegn på spedalskhed, men han er stærkt udsat for smitte fra sine søskende, som han lever sammen med i et lille hus med eet rum — uden vinduer. — Datteren *Papomma* — 28 år — der har været spedalsk i næsten 20 år — uden nogen form for behandling.

Hovedgaden i Unukuru. Husene er bygget af ler og har hverken vinduer eller aftræk. I Red Barnets arbejdsområde lever ca. 800.000 mennesker i små landsbyer som denne, og der anslås at være mindst 20.000 spedalske iblandt dem.

Der er ting, vi glemmer

Derfor er der kammerater, der melder sig ud

Vi har fået brev fra en spejdermor. Et vigtigt brev, derfor må det med her. Der bliver i brevet spurgt, om vi ikke kan fortælle lidt om:

Hvilke krav der bør stilles til teltunderlag, når man, som denne mor konstaterer, er gået bort fra halmen, om det er nok med et par aviser under sig i maj måned, og om der findes materialer i soveposer, der isolerer mod jordkulde og fugt, eller om man har konstateret, at den første nats kulde virker som en slags vaccination mod eventuelle sygdomme, der kunne blive en følge af, at man havde for lidt under sig.

— Hvem vil svare på det?

Der bliver også spurgt i brevet om, *hvornår man skal medbringe lange standere på spejderture, der foregår på cykel, om der kan gives et par gode råd for, hvordan man helst skal forholde sig, når man er en flok spejdere, der skal på cykel med oppakning ad en stærkt befærdet hovedvej — om det ikke kunne betragtes som en patruljeførers pligt at medføre en beskeden førstehjælpssæk, så man var i stand til at hjælpe en eventuel tilskadekommen spejder i flokken.*

— Hvad mener I om det?

Det lyder næsten, som om denne spejdermor havde dårlige erfaringer!!

Nu kommer vi til det tristeste i brevet, der står nemlig: *Kan man ikke vente, at der, når spejdere*

cykler af sted samlet i patrulje eller trop, tages hensyn til dem, der har sværest ved at følge med? Så vidt jeg husker, står der i brevet, er det nedfældet i Baden-Powells idéer, at de små og svage har krav på hjælp!!

— Hvad kan man svare på det?

Kunne man ikke minde spejdere og patruljeførere om, at det ikke bare gælder om at vinde i en turnering, at være praktisk dygtige eller at have materiellet i orden — — men, at det, der tæller mere end alverdens konkurrencer, er hjælpsomhed og spejdersind.

Brevskriveren mener, at redaktøren straks vil sige, at det ved alle spejdere og førere alt om, så det er ikke nødvendigt at skrive mere om den ting — —.

— Hvad mener I? Det lader jo til, at ikke alle ved alt om dette, for så ville der vel ikke blive skrevet den slags breve, vel?

Der står også i brevet, at *der af og til er børn, der opgiver spejderarbejdet, fordi de ikke der fandt den hjælpsomhed, de havde hørt herskede blandt spejdere —, der var ingen, der tog hensyn!!!*

Derfor meldte de sig ud af Det Danske Pige-spejderkorps.

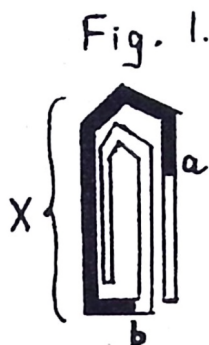
I anledning af dette brev, er der på side 117 en snak med de store spejdere og især med patruljeførerne.

Red.

Hvad gør du med dine lejr billeder?

Indramning af billeder

Får de blot lov til at ligge i en skuffe efter at dine forældre og dine venner har fået dem at se, eller hører du til dem der har et fotoalbum, hvor du sætter billeder ind fra mange lejligheder, og således også disse? — Hvis du hører til de sidste, så læs videre her og få et par ideer.

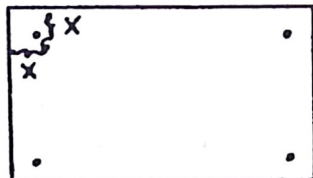

Hvis der er blevet taget mange gode billeder i sommerens lejr, som du sikkert synes, har været en dejlig oplevelse, så prøv at lave et lille hefte blot med billeder fra den. Du kan naturligvis købe et lille fotoalbum; men meget sjovere bliver det, hvis du selv laver et hefte (f. eks. kan du sætte nogle ark karton sammen med en snor gennem huller i siden og lave et omslag dertil), hvor du ikke blot sætter billeder ind, men også tegner og skriver om nogle af de gode oplevelser.

Er der kun et par billeder, du synes virkelig om at beholde, hvorfor så ikke indramme dem og hænge dem op på din væg eller i jeres patruljehjørne? — Jeg skal nu fortælle dig en let og billig måde at indramme billeder på, der samtidig har den fordel, at du, når det skal være, kan tage billedet ud og sætte et andet ind i stedet. Af materialer skal du bruge:

- 1 billede,
- 1 stk. karton, ca. 2 mm tykt, i samme størrelse som billedet.
- 1 stk. glas af samme størrelse som billedet. Det får du billigst ved at gå til en glarmester og bede ham skære et stykke vinduesglas ud i de mål, du opgiver ham.
- 4 clips, der ikke må være for store.
- 1 stk. snor, ca. 15 cm langt.
- 1 stk. hefteplaster eller stærkt klæbende klisterbånd, ca. 10 cm langt.

Fig. 2.

Klip med en knibtang af hver clips det væk, der er hvidt på figur 1.

Med spidsen af en saks eller en kniv laver du fire små huller i kartonets bagside, således at afstanden til kanten i hvert hjørne svarer til clipsstykkerne højde (x). Se figur 2.

Vend kartonen, læg billede og glas over, så alle tre dele nøje dækker hinanden; sæt derefter en clips i hvert hjørne, således at a går frem over glasset og b ind i det lille hul, du har lavet på bagsiden (4 clips kan på denne måde med lethed holde et billede på ca. 25 x 40 cm).

Så mangler du blot noget at hænge billedet op i. Det kan du f. eks. lave ved i hver ende af et stykke snor at lave en knude og derefter sætte det

fast med hefteplaster eller klisterbånd som vist på figur 3.

Du kan også sætte flere billeder sammen i rammen; men så skal du have en baggrund mellem karton og billeder. Lav den af ensfarvet papir eller tyndt karton, f. eks. sort til fotografier. Så skal du blot passe på, at de ikke forskubber sig, når du sætter

Fig. 3

clipsene på. Det kan du forhindre ved at klistre billederne på baggrunden med en lille klat lim.

God fornøjelse — og glem ikke, at du skal ordne dine sommerbilleder nu, ellers får du det måske aldrig gjort.

Kirsten

OVERTROENS FUGL

Af Manden fra skoven

Vi kender alle begrebet lykkefugle, og tænker vel så mest på storken, svalen og andre af de arter, der med for-kærlighed bygger rede ved huse og gårde og som ved deres nærværelse her bringer fred og lykke til beboerne. Det er alle fuglearter, som færdes i dagens lys, solfuglene. Men der er andre arter af de vingede skabninger, som har indrettet sig på at færdes fremme i nattens mørke timer. Fra gammel tid har menneskene sat skel mellem lysets og mørkets skabninger, og ofte tillagt disse egenskaber i forhold hertil. Gammelkendt er formodningen om, at uglen med sin tuden i de mørke nætter varslede død og ulykke. På samme måde er det gået for natravnen, der såvidt nok er en fredelig fugl, men bare ved sit udseende og til tider underlige adfærd har pådraget sig mistillid og er blevet tillagt slette egenskaber.

Vore forfædre med deres hang til mystik og tid til at tænke over tingene under den daglige gerning, omgivet af store skove og ensomme hedestrækninger, fandt ofte forbindelse mellem skæbnens forskellige tilskikkelser og natravns tilsynekomst. Jeg har talt med adskillige ældre folk, navnlig fra Vestjylland, om denne fugl, som var dem velkendt fra skovmoserne og hedebakkerne, hvor dens lydlose, flagermusagtige flugt i de lyse nætter nok kunne sætte sindene i bevægelse.

Historien om den fredløse sjæl, der i fordums dage blev

Natraavn-hunnen åbnede det store gab og hvædsede...

manet ned i sumpen med en solid pæl igennem sig, og nu — efter solens nedgang — i en natravns skikkelse får lov at flakke om en stakket stund er velkendt. Den ejendommelige hvide plet i natravns vinge siges at være mærke efter pælen.

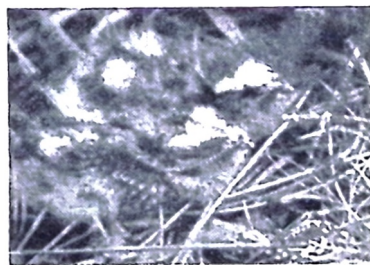
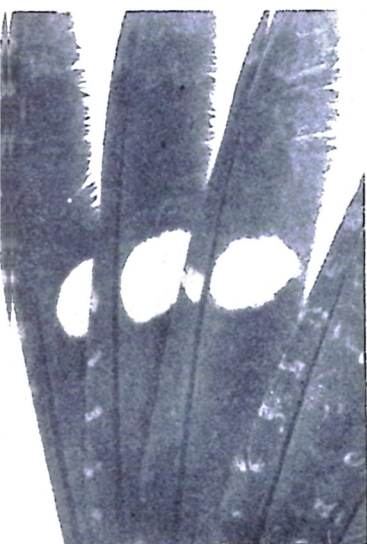
Natravnens latinske navn: caprimulgus (gedemalker) har ligeledes sin oprindelse i overtroen; dens uhyre gab, der går helt om bag ørerne, og dens forkærlighed for i skumringen at sværme om i nærheden af kreaturerne, har vel været årsag til formodningen om, at fuglen stjal sig til at malke dyrene. At de mange insekter omkring disse var genstand for natravns tilsyneladende formålsløse flagren, faldt ikke tilskuerne ind. Sikkest er det også, at mange af nattens uforklarlige lyde uden videre tillagdes denne fredelige fugl, der ved sin aftenjagt over mosen næppe har haft til hensigt at lokke ensomme vandringsmænd bort fra den sikre vej, for at de skulle omkomme i mudder og dynd.

Der er også i fuldt alvor blevet fortalt om, at natravnen kunne gøre sig usynlig. Flere iagttagere har berettet om, hvordan de med egne øjne så fuglen kaste sig på jorden for derpå i næste nu at være opslugt. De havde søgt efter fuglen, men ikke set så meget som et hul, den kunne gemme sig i.

Det sidste må betragtes som et godt bevis på denne fugls helt enestående evne til at udnytte sine beskyttelsesfarver og i tillid hertil roligt blive liggende på jorden eller langs en vandret gren, selv om man passerer forbi i få skridts afstand.

Jeg husker endnu tydeligt mit første møde med en liggende natraavn. En sommer passerede jeg daglig en bestemt skovsti og mener jo da, at jeg har lært at bruge mine øjne, når jeg er ude. Alligevel så jeg intet, trods det, at jeg i en hel uge daglig passerede forbi en rugende natraavn. (Denne fugl har ingen rede, men lægger sine 2 æg direkte på jorden.) En dag så jeg, næppe en halv meter fra stien, et rundt, sort øje stirre på mig fra jorden. I samme nu kunne jeg fatte dens omrids mod den gråbrune skovbund, og for ikke at skræmme den bort, fortsatte jeg min gang som sædvanlig og vendte mig først om, da jeg var kommet 15—20 skridt bort. Alligevel var fuglen borte, da jeg standsede; den må have følt, at den var opdaget. Og det var ikke noget drømmesyn; tilbage på stedet lå de lyse, lidt marmorerede æg, og de var varme endnu, da jeg meget forsigtigt bøjede mig ind over den lille fordybning.

Dagen derpå vendte jeg tilbage og havde fotografapparatet med. Men jeg nåede ikke oftere at komme fug-

Øverst: Flyvende natravn.

Nederst t. v.: De hvide pletter på hannens vingefjer.

I midten: Rugende natravn.

Nederst t. h.: De små unger falder nøje sammen med skovbundens farver.

len helt nær. Nogle dage senere var der unger i „reden“, to lodne, pudsige fyre, der var uhyre vanskelige at skelne fra den jord, de lå på — selv for fotografiapparatet. (Se billedet.) Men nu fulgte nogle meget fornuftige timer. Jeg opsøgte den lille familie i skumringen. Nu kom der liv i fuglene. En af de tingester i nærheden, som man hele tiden har antaget for at være et stykke bark, drejer

sig pludselig og er i luften i et sæt; det er natravnehannen, der begynder sin aftenjagt. I lydløse sving farer den langs hegnet, ud og ind i myggeflokkene. Dens åbne, lidt klæbrige gab ligefrem skovler de små insekter sammen. Få minutter senere lander den på de svage fødder lige ved ungerne og afleverer en regulær bolle af sammenkrøllede insekter, som ungerne modtager med små hvæs og bask med de piggede vinger. Aften efter aften vendte jeg tilbage, satte mig i passende afstand og fulgte med i begivenhederne. Var vejret roligt, blev insektjagten god, og de 2 unger overfyldtes i den grad med føde, at jeg så udmærket forstod, hvorfor de hele den følgende dag sad ganske stille. De ligesom blev eet med den skovbund, de sad på. Ingen mår, ilder, lækat eller krage fandt dem. Så havde de været fortabte.

Ungerne voksede hurtigt. En dag kunne de små nye natravne med den endnu stumpede hale følge efter deres forældre i legende flugt over skovmosen. Nu kom deres bedste tid; hele den lille familie kappedes om at fylde i sig, nat efter nat. Men så snart det lyses i øst, var jagten forbi, og fuglene samledes i den gryende dag for at forvandle sig til barkstykker eller lade sig viske ud mellem det skiftende spil af lys og skygge over skovbundens visne nåle og mospletter.

Natravnen er en trækfugl. Når den ved efterårstid drager sydpå, er den uden overdrivelse den fedeste af samtlige trækfugle. Et tykt, letsmeltelig fedtlag ligefrem indkapsler fuglen, og en beretning fra Nordafrika om, at en død natravn, forsynet med en væge i halsen skal være fortrinlig som lampe, lyder ikke overdrevet for mig. Jeg har set, hvor meget denne fugl kan spise!

Æggene lå direkte på jorden uden redeunderlag.

»Småtterier«

Lidt om alt muligt – redigeret af mange glade bladlus

FRA EN GAMMEL SPEJDERBOG:

„Synet af en spejdertrop skal altid sætte folk i godt humør, derfor betræd ikke fremmed ejendom uden tilladelse. Ret jer efter de anvisninger, der gives. Lån aldrig noget.

Sørg for, at der aldrig gøres skade på sæd, nyplantninger o. lign., samt at kreaturerne ikke forstyrres. Hjælp altid den mand, der overlader jer en lejrplads, med et eller andet. Forlad lejrpladsen, så det ikke er til at se, at der har været en spejdertrop. Ingen virkelig spejdertrop vil nogensinde overtræde disse regler.“

☆ ☆ ☆

SPEJDERFJENDTLIG SANG

Frederikke og jeg.

Oplade vil vi nu vor røst,
udslynge af vort brede bryst
vor harme mod al spejderpjet,
som foregår ved dag og nat
for vore og for alles blikke,
nej, tåle det, det vil vi ikke.

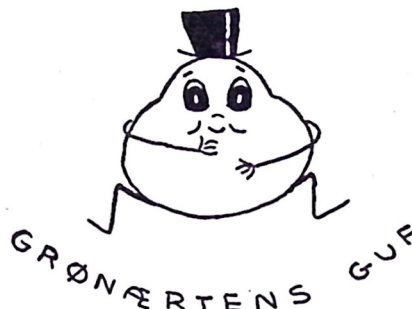
Og mad de laver – jo de gør!
Men spise den, de ikke bor,
thi den består af græs og sand
og ellers kun det bare vand.
Af afsky må vort hjerte dikke,
nej, spise det, det gør vi ikke.

Tænk, så svinger de med flag
fra top til tå i hast og jag.
De svinger flaget op og ned,
men hvorfor det, vi ikke ved,
dog *et* ved jeg og Frederikke,
normale – nej, det er de ikke.

Og hvis nu en af dem bli'r syg,
og der er langt til næste by,
og hun er utilpas og træt,
for „Atomsyge“ det får man jo let,
så vil hendes hjerte måske dikke,
men rask – det bli'r hun ikke.

Ja, I er trætte, det vi nu ser,
og derfor vil vi ikke mer',
nu vil vi begge gå vor vej,
og se os mer', det gør I ej,
men *et* ved jeg og Frederikke,
at spejdere, det bli'r vi ikke.

Tante Sofie

GRØNÆRTENS GUF

Amerikansk Meat Loaf (hvilket betyder „Kød-brød“).

½ kg. kød, f. eks. oksekød.

Salt og peber.

Fint hakket løg.

Hakket grøn peber.

1 æg.

Rasp.

Det får mig til at tænke på –
om man ikke skulle spare sammen til et
større køkkentelt inden næste lejr.

Alt blandes og æltes godt sammen og formes som et franskbrød og lægges på en bradepande. En masse senep smøres over det hele og en dåse tomatpuré (tilsat lidt vand, hvis den er særlig tyk) hældes over. Det hele sættes i ovnen, som i forvejen er opvarmet til 220 grader. Bages ca. 1 time og „brodet“ skulle være serveringsklart.

Dertil kan du servere bagte kartofler. Nogle store gamle kartofler gøres grundigt rene, læg dem på staniol og bag dem i ovnen ved meget varme i en time. Når en gaffel nemt kan stikkes ned i midten og alt derinde føles blødt, er det et sikkert tegn på, at de er møre, server dem til „Meat Loafen“ med smør og salt.

– Velbekomme.

	KNØG- LE	LANGE- MAND	MOD- TOG				DOVEN
FOR- JÆT- TELSE					80	FØRER	
JEG (lysk)		VOKAL FRED		LÆG MÆRKE	MARGA- RINE OMME		
UD- GRA- VER							
SEJLE			RETNING PULVER		GLØ HEL		
		FOLK TONE					
TRÆ				PIGE- NAVN			
BIBELSK BY							

HAR DU VRØVL MED VÆGTEN Så husk: DET SLANKER

at sige nej tak,
at spise mindre,
at spise magrere,
at spise hårdkogte æg og tomater,
at spise grønt og frugt,
at spise råkostsalater med citronsaft
eller eddike,
at få motion,
at holde maven i orden,
at holde sig fra opbagte saucer,
fra for megen mayonnaise,
fra for mange kartofler,
fra slik, wienerbrød og kager.

☆ ☆ ☆

SAKSET FRA ET DAGBLAD

Selv om jeg aldrig selv har været spejder, forekommer det mig, at der blandt de lofter, spejderne afgiver, også er ét om at opføre sig hensynsfuldt i trafikken. Eller det er måske ukorrekt?

Jeg kom til at tænke på det forleden dag, da det voldte store vanskeligheder at få min lille vogn manøvreret uden om en gruppe cyklende spejdere, der fyldte godt over halvdelen af kørebanen. Ikke fordi de var så mange, men fordi de kørte 2 og 3 ved siden af hinanden.

Lidt længere fremme stoppede jeg op i et kryds for rødt lys, og det varede så længe, at spejderne nåede op til mig. De stoppede op på min højre side og afventede som jeg det grønne lys.

Jeg havde vingen ude til højre, fordi jeg skulle dreje fra, og da spejderne uden at give tegn satte sig i

gang, regnede jeg med, at de skulle lige ud. Men det var en fejlurdering, for de svingede også til højre, men uden at give tegn.

Det er desværre ikke noget specielt i vor trafik, hvor kun ganske få cyklister giver tegn, når de skal svinge til højre. Men jeg var særlig skuffet denne gang fordi man ligesom venter noget ekstra af spejdere.

Men det skal man måske ikke i trafikken?

Paul Chantelou

☆ ☆ ☆

EN TELEFONATHISTORIE

Når børnene i Hull i England skal i seng om aftenen, kan De ringe telefon nr. 95. Der får de fortalt en børnehistorie, som erstatter den, mor ikke længere fortæller om aftenen, for barnet sover. Historien skifter fra aften til aften. De bliver skrevet af studenter ved lærerskolen Kingston upon Hull Training College som led i deres uddannelse.

☆ ☆ ☆

HVORFOR

Hvorfor er vi ikke nær så villige til at reagere positivt, når vi har oplevet noget godt, som til at reagere negativt, når vi har oplevet noget dårligt? Jeg tror, antallet af gode gerninger i denne verden ville stige, menneskene ville blive venligere, og vi ville alle blive endnu mere positive — blot vi var lige så gode til at kvittere med tak som med utak.

☆ 111 ☆

Send

løsning af månedens krydsord til Pigespejdernes redaktion senest 10. oktober. Kuverten mærkes „Krydsord“. Der trækkes lod om bøger.

MÅNEDENS LOGOGRAF

Ingen sommerferie uden 8 6 4 7
Intet tropshus uden 2 3 4 1
Intet spejdermode uden 8 12 15
Ingen splejsning uden 7 12 13
Ingen samarit uden 4 9 5
Ingen uniform uden 8 14 10 11 6
Ingen spejder uden 1 2 3 4 5 6 7
8 9 10 11 12 13 14 15

Løsninger sendes til redaktøren senest den 10. oktober.

Konvolutten skal være mærket:

„Logograf“.

Blandt de rigtige løsninger trækkes der lod om en bog.

☆ ☆ ☆

EN GOD GERNING HVER DAG

Den daglige gode gerning er en af spejderarbejdets hjørnesteene. En spejder kan være aldrig så dygtig, have aldrig så mange duelighedstegn og aldrig så mange lejre bag sig — uden dog at være virkelig spejder. Proven på, om hun er dette, er, at hun hver eneste dag gør en eller anden lille ting for at hjælpe eller glæde en anden, stille og roligt og uden at vække opsigt med det. Det kan være en ubetydelighed eller en stor ting, det er i og for sig underordnet — det er den daglige gode gernings virkning, der gælder.

☆ ☆ ☆

★ Blandt dem, der fik lov til at
★ besøge Picasso omkring hans 80-
★ års dag i foråret, var en ovenud
★ begejstret pariserinde.
★ Mester, sagde hun, hvor ville
★ jeg dog ønske, at jeg kunne tage
★ nogle af disse vidunderlige farver
★ med hjem.

★ Det er ikke så svært, sagde Pi-
★ casso. — De må gerne sidde lidt
★ på min palet!!!

☆ ☆ ☆

Hos „Lærkerne“ i sommerlejren kostede det 5 øre til patruljekassen at snakke om brændt mad. Forstår man nu det???

☆ ☆ ☆

NB.: Vidste I, at mariehøns spiste bladlus?

KFUK-SPEJDERNES LANDSLEJR PÅ HALD

Tretten tusind pigers glade smil mellem våde regndråber
eller varme solstråler på en af de skønneste
pletter i Danmark – det var KFUK-spejdernes landslejr
på Hald 1962

Jo, I har vel hørt, at vore grønne kammerater havde landslejr, eller korpselejr, som vi kalder det, på Hald Hovedgård, ikke? En skoleveninde har sikkert fortalt det, eller I har set det i avisen.

Og I kan tro, det var en dejlig lejr. Selvom vejrguderne til tider gjorde, hvad de kunne, for at kue humøret og gøre det hele rigtigt surt, så lykkedes det langt fra. Der var rigtigt spejderhumør over hele lejren, og der var mange, der den sidste dag ønskede, at lejren varede ti dage længere.

Det var ikke bare det gode kammeratskab, man ville savne, men jeg tror, at hver eneste spejder, stor eller lille, vil længes tilbage til Hald. Her var så eventyrlig dejligt. Hvad mener I om at vågne op om morgenen og se ned mod Hald sø med de stejle skrån timer på den anden side.

Mig vælter de ikke!

Det var næsten ligeegyldigt, hvor man stod på lejrpladsen, så kunne man se hele lejren – og det siger en hel del, for 13.000 piger skal have ikke så helt lidt plads –, og når der så tilmed var anlagt en meget fornem „bypark“ med springvand i en sø og flotte blomsterarrangementer, bl. a. en abstrakt majkrans, og hyggelige sladrebenke hele vejen rundt – og et stort stadion, paradeplads, lejrplads, seniorlejr, politilejr, mandelejr, „regeringskvarter“, hospital og landsbytorve, ja, så kan I sikkert forstå, at der måtte 60 tdr. land til, eller lige så meget jord som en middelstor bondegård har.

Hele lejren var inddelt i fem landsbyer,

der bar navnene Kimsby, Båltøfte, Ploked, Økseborg og Knobstrup, og her boede spejderne fra forskellige egne af landet, vestjyde og københavnere, teltdør om teltdør. Hver by levede sit eget hyggelige liv, men det hændte dog, at alle fem landsbyer satte hinanden stævne – og så skal jeg lige love for, at vi var mange, sådan rigtig mange, at man ikke turde tro på, at de lange rækker af grønne piger ville få ende. Vi var nogle stykker, der boede i en barak lige ved hovedgaden, Niels Bugges Allé, men skulle vi over den, f. eks. for at komme til spiseteltet, og der samtidig marcherede spejdere fra og til landsbyen, ja, så kunne vi godt indstille os på „fuldt stop“ i en halv time. Vi var så mange, at vi den dag, dronning Ingrid og prinsesse Benedikte besøgte lejren, kunne fylde lejrpladsen lige fra Hald hovedgård og ud til den yderste ende af lejren, en strækning på små 3 km, og så stod vi endda to-tre stykker bag hinanden hele vejen.

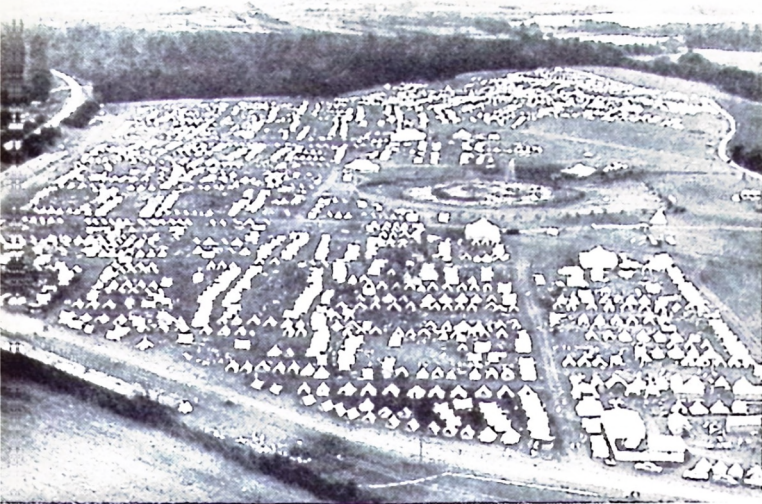
Der var trommehvirvler i luften dagen lang.

En grøn spejder fortalte mig på ankomstdagen, at de grønne spejdere næsten ingen orkestre havde. Jeg tror nok, hun lærte noget andet. Aldrig har jeg hørt så mange orkestre på en lejr – eller trommer. Når spejderne gik til og fra stadion, hvor de havde udkæmpet drabelige kampe i langbold eller håndbold, havde de altid trommer i spidsen. Havde man ikke selv et trommehold, ja så lånte man resolut nabotroppens. Jeg har aldrig i mit liv „trådt om“ så mange gange – man skulle jo helst i takt med orkestrene hele tiden.

Lady Baden-Powell til åbningsparaden.

Men efterhånden er I vist ved at være nysgerrige efter at høre, hvad man lavede på lejren, der varede fra den 18. juli til den 27. juli.

Torsdag den 19. juli åbnede man lejren officielt, og der var noget ganske særligt over åbningsparaden, fordi verdenspigesimalderen, lady Baden-Powell, var til stede. KFUK-spejdernes chef, Ruth Kristiansen, hilste derfor

også ladyen særlig hjertelig velkommen, fordi hun ville komme og være med til åbningen. Det er første gang, lady Baden-Powell overværer åbningen af en dansk pigespejderlejr. Lady Baden-Powell glædede alle ved at tale til spejderne, og hun fortalte, at Hald-lejren var den største pigespejderlejr, hun nogensinde havde været med på.

Lady Baden-Powell blev i lejren i hele tre dage, og hun var rundt i alle landsbyer og hilste på spejderne, som var helt ellevilde af glæde over at se vor søde og friske verdenspigespejderchef. Lady Baden-Powell gav sig god tid, hvor hun end kom frem, og da spejderne i en af landsbyerne var ved at lobe hende overende, sagde hun til den fører, der forsøgte at holde dem tilbage: — Lad dem blot komme, du kan være helt sikker på, at *mig* vælter de ikke, hvor ser de dog allesammen lykkelige ud under de grønne spejderhatter.

Abningsparaden var iøvrigt meget, meget betagende, fordi lejrens næsten 1000 faner blev ført ind i en imponerende fanemarch. Fra to sider førtes fanerne ind, og derefter blev de i fem kolonner ført ned over pladsen og derefter tilbage til fløjene, som de under paraden flankerede. Da terrænet skrånede, var det virkelig et flot syn.

Søndag var der besøgsdag, og vi var lige ved at synes, at så mange mennesker havde vi aldrig set på engang — og da slet ikke så våde —.

Men forældrene var tapre — de fleste holdt ud også til lejrbalet, som spejderchefen ledede. Fra lejrbalet var der en vidunderlig udsigt ud over en lille vig af søen og over til en pynt, hvor Hald slotsruin (det tredje Hald slot) dannede en fin silhuet mod aftenhimlen.

Jorden rundt på 8000 sekunder.

Landslejren savnede ikke en stor dagsovelse. Hvis I tror, at det hele ville blive kaos, når 13.000 piger skulle på løb, så tror I ganske forkert. Det er få øvelser, der er blevet afviklet så glat. Den havde fået titlen „Jorden rundt i 8000 sekunder“ —, og jeg skal lige love for, at man kom på jordrejse.

Øvelsen var henlagt til et helt fantastisk terræn i Dolle-rup bakker, og der skulle ikke megen fantasi til at fore-

stille sig, at man snart var i Grønland, snart i Argentina, snart i Burma eller Norge. Alle hold fik udleveret et hæfte med billetter og et kort, der var indrettet rundt, således at man skulle dreje rundt på en skive for at finde sit standsted. Rundt i kanten af kortet stod landenes navne. Man startede alle på et sted, og kunne så selv om, hvilket land man ville besøge først. Det gjaldt om at besøge så mange lande som vel muligt, men ingen regnede med, at nogen ville nå samtlige lande, hvad heller ikke skete.

Det var ikke helt almindelige opgaver, man fik. Nu skal I bare høre, hvad man skulle lave. I Grønland skulle man harpunere en sæl — det foregik med en tilspidset pind, som skulle kastes efter ballonen, der svømmede rundt i Hald sø. I Burma, som man kom til gennem et vildsomt terræn, hvor vilde kaprifolier slyngede sig, skulle man i en dyb kløft gå over en tovbro med udsigt til at falde mindst tre meter ned. (Der var ingen, der faldt ned.) I Arabien borede man efter olie, vaskede guld i Alaska, besteg stejle bjerge i Norge, gik på malerskole i Paris, i Californien skulle man lave film, fange køer med lasso i Argentina, lytte til skuespil i England og bære vand gennem Sahara. Det var vældig sjove opgaver, og man må rose dem, der har lavet konkurrencen, fordi de så fint havde udnyttet det meget varierende terræn, som Dolle-rup bakker er.

Øvelsen var virkelig morsom — men var øvelsesdagen spændende, så var tirsdagen betagende, for da kom dronning Ingrid og prinsesse Benedikte på besøg.

2 kongelige gæster i spejderuniform.

Dronning Ingrid og prinsesse Benedikte kørte i åben vogn gennem lejragerne, og her stod spejderne opmærksomt. En trommestafet varslende den kongelige vogns komme. Da de kongelige gæster havde kørt lejren rundt, hilste de på en lang række gæster, inden de gik ud i landsbyerne, og der var adskillige spejdere, som ikke fik vasket deres venstre hånd i nogle dage!

I Kimsby, hvor man havde en blå diamant som symbol, havde pigerne samlet ind og derefter købt en rigtig blå diamant til dronningen. En grønlandsk spejder, Anne fra Godthåb, overrakte dronningen gaven. Bagefter sludrede dronningen med grønlænderne og mange af udlændingene, bl. a. piger fra England og Ceylon.

Dronningen var også nede at hilse på kløverspejderne, og I kan lige tro, de kunne synge lejrnsangen med klang under besøget. Lejrnsangen var forresten virkelig god, og den havde et omkvæd, som også vi kan lære meget af. Det lyder: „Du skal ej ene slide, dit slid er også mit. Jeg kæmper ved din side, så kan vi to nå vidt. Vi kan, hvad vi vil, når vi alle hjælper til.“

Senere hilste dronningen og prinsessen på seniorspejderne i deres egen lejr, og her fandtes udlændinge fra 11 forskellige lande. Ialt var der 19 forskellige nationaliteter repræsenteret på lejren. Om aftenen deltog de kongelige gæster i lejrbalet, som den aften hed „Under krone, baret og pipaluk“.

Det mest spændende lejrbalet var vistnok onsdagens lejrbalet, hvor de udenlandske gæster underholdt. Det var ganske sjovt at se og høre dem.

Fredag brød man op og tog hjem fra en vidunderlig lejr på Hald. Nogle gik, andre cyklede, busser hentede nogle, og i tog, der kørte i alle retninger fra Bækkelund station, som i anledning af lejren var blevet genoprettet efter at have været nedlagt i flere år, drog de sidste hjem — efter at have været med på en landslejr, de aldrig glemmer.

Ella

EN PATRULJEFØRER SKRIVER:

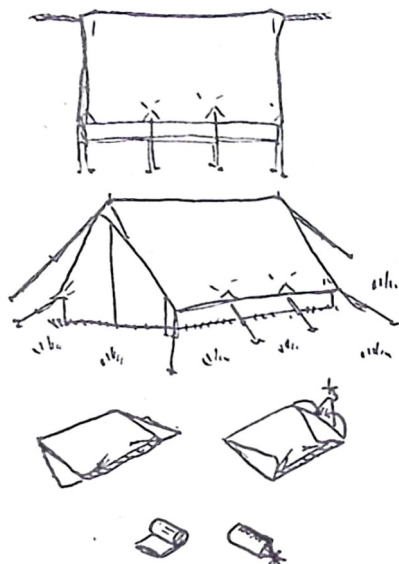
Hører du til de spejdere, der altid forventer, at man skal more sig over dig, der ler af dine egne dumme vittigheder, men bliver sur, når det hele ikke drejer sig om dig, der ikke kan more sig over andre, der tror, at alt, hvad du gør, er sjovt, og alt hvad du siger, er vittigt. Den spejder, som er sådan og bliver kaldt „vaks“ og „sjov“, hun er ikke rigtig spejder. En spejder skal ikke være selvglad og tro, at hun er vanvittig sjov, heller ikke regne med, at al opmærksomhed skal samles om hende og tro at hun er troppens bedste spejder. Hvordan er DU? Selvsikker eller spejder? *Bodil*

PATRULJEFØREREN FOR „HOTTENTOTTERNE“ SKRIVER:

Jeg vil gerne komme med et forslag til alle patruljeførere. Hvad med at lade to menige spejdere i patruljen overtage jobbet som PF og PA i f.eks. en månedstid eller lign. og lade dem tilrettelægge møder og ture i denne periode, evt. også en weekend, og sørge for indkøb af mad til denne og andet? Spejderne kunne skiftes til jobbet, og man kunne begynde, når de havde taget 2. kl. prøven, da det jo er efter denne tid, at man vælges til PF og PA. Jeg mener at det vil give dem større erfaring og således være dem til stor hjælp senere hen, når de måske skal overtage en ny patrulje som fører. „Tommeltot“

ER MATERIELLET I ORDEN?

Hvad blev der af teltet, da I kom hjem fra sommerlejren? blev det kastet hen i et hjørne af lokalet, og ligger det der stadig? Var det nu helt knastort? Nå, det blev dog hængt til eftertørring. — Jeg vil dog alligevel foreslå, at I på det førstkomende patruljemøde ta'r teltet under armen

og går ud og stiller det nydeligt op. Derefter går I det grundigt efter i den rækkefølge: teltdugen (huller, syninger og forstærkninger), ringe, barduner (knob og strammere) samt plokke (som endelig må være lige og fuldtallige). Når alt dette er i orden, kan I pakke teltet med god samvittighed.

Din gode ven „spaden“ er velsagten røvet af rust? eller er den forseglet med alverdens jordprøver fra i sommer?

Skrab det værste jord af, spul den under vandhanen, samtidig med at

du skrubber i alle kroge og kanter. Lad den tørre hurtigt, og fjern så al rusten med „knofedt“ og groft sandpapir. Gi'r du den så med en grovfil i kanten, bliver den næsten lige så god som en økse (og det kan tit have sine fordele). Til sidst kan du smøre den ganske let ind i lidt fedt, pak avispapir om, og så i hylster. Det betaler sig at ofre denne halve time på den. Hvordan tror du, I ville klare jer uden en spade? Den er dig en god week-end-kammerat, øksen kan få en fridag ind imellem, men spaden aldrig.

Tag øksen med i samme åndedrag, men få en voksen til at slibe den omhyggeligt, hvis I ikke selv kan klare det. *Else*

*Intet sted
som i lejren
bliver patrul-
jernes sam-
menhold
sat på prøve.*

et ikke på tide at
fikse uniformen op

Redigeret af Paw

DET STOD I AVISEN

at *Hammel trop* den 25. maj fyldte 25 år, og at Hammel-spejderne havde en festlig jubilæumsdag — trods et ufestligt vejr.

Allerede tidligt på dagen blev byen erindret om, at det var jubilæumsdag. Med piber og trommer vandrede man gennem byen og mindede om festen på Frijsenborg om aftenen. Det planlagte forældrelob om eftermiddagen måtte desværre på grund af vejret erstattes af en indendørs konkurrence, og også lejrblået måtte arrangeres i den store lade på Frijsenborg, hvor bålet blev holdt af kontakthefen, Annesofie Hermann.

Trods alt, en festlig jubilæumsdag i Hammel.

Også i *Kerteminde* er der 25 års jubilæum — men først til oktober. Jubilæet blev allerede fejret ved en sommerfest i dagene 30. juni til 1. juli. Alle gamle Kerteminde-spejdere var inviteret til åbent hus på Tornøes Hotel lørdag aften, og om søndagen var man til loppetorv, hvor selveste borgmesteren ledede slagets gang.

Jubilæumsfestlighederne sluttede med en dejlig aften på Skovpavillonen, hvor Hannah Bjarnhoff fortalte historier, og hvor der var sørget godt for, at de danseglatte ikke kom til at kede sig.

☆

NYE TROPSHUSE

Mariager trop har fået et dejligt nyt tropshus i Maren Finds Dal, og det blev indviet på Grundlovsdag, og også i *Ebeltoft* har man taget sit eget hus i besiddelse i sommer. I *Ringsted* arbejdes der på livet løs med at lave en dejlig hytte, idet ca. 16—18 forældre slider i det i deres ledige aftener. Man regner med hytteindvielse sidst i dette år eller først i det nye.

De blå i *Hornslet* har fået testamenteret to grunde af afdøde læge H. Thomsen, nemlig den grund, deres hytte ligger på og nabogrunden, så nu har de store planer om udvidelse.

I det gamle *Maribo* byråd blev det i lukkede møder vedtaget, at kommunen ville opføre og bære udgifterne ved tre huse, så de grønne og blå pigespejdere og FDF kan få hver sit. Udgiften vil blive omkring 125.000 kr., og husene, der vedblivende skal være kommunens ejendom, stilles gratis til rådighed for de tre korps, der ikke selv skal skyde noget til.

Bornholms Tidende meddeler:

at Det Danske Pigespejderkorps har købt en grund på 11 tdr. land fra ejendommen „Baunehøj“ beliggende i Nylars mellem Aakirkebyvejen og Sdr. Landevej. På grunden står en del fyrretræer, „men i morgen møder en hel del af de blå pigespejdere op med spader for under kyndig vejledning af planteskoleejer Palle Lund og skovfoged Steerup at plante et læhegn.“ Divisionschefen, fru Wiingaard, kom helt fra København for at overvære den store plante-aktion.

Ridderligheden er endnu ikke uddød

Der gives stadig folk, for hvem ridderlighed er en selvfølgelig ting. Og de findes også blandt de unge i Aalborg.

Fire gentlemen — de er for øvrigt spejdere i „Hardeknuds Trop“ — stillede onsdag eftermiddag efter endt lektielæsning med spade og skovle uden for „Skjoldungerne“s hytte. Deres kammerater blandt pigespejderne har vinteren igennem været flittige med at indrette hytten. Blot savnede de et par mandfolk til at gøre det grove arbejde.

Der er for nylig blevet indlagt vand i hytten, og den dybe rende til vandledningen skulle kastes til.

På mindre end 20 minutter havde de gule spejdere til-dækket renden. For deres good-turn fik de en sodavand og en biograftur — og i tilgift tilfredsstillelsen af at have hjulpet andre.

☆

Til lykke til Spejderskolen!

Alle „Danmarks Glade Blå“ gamle, unge, store, små, Spejderskolen hylde må, til Korinth vil tanken gå. Spejderskolen har ej magen, den fik fyrre år på bagen, derfor vil „De Glade“ feste ønske skolen alt det bedste.

— — —
En særlig hilsen til Jess og Søren sender fem små bladius og redaktøren.

SENIORSPALTER

De amerikanske pigespejders jubilæum

Som bekendt fejrer de amerikanske pigespejdere i år deres 50 års jubilæum bl. a. ved afholdelsen af en Senior-Round-Up i staten Vermonts bjerge.

50 års dagen var egentlig den 12. marts, men det er jo ikke det ideelle tidspunkt at ligge i lejr i Vermonts bjerge nær den canadiske grænse.

Mange af de dyre togbilletter er betalt af kvindeklubberne i U.S.A., der sætter en ære i, at deres stat sender så mange som muligt.

Selv hæren er rykket ud med hjælp og har lånt spejdernes 100 ton teltmateriel til administration, et 100-sengs feltlazaret, postkontor m. m., samt 36 læger og en stab af nurser. Spejdernes egne 6.000 telte, køkkentøj, duffelbags, ialt 1 mill. lbs. var sammen med 4 mill. lbs. fødevarer sendt i forvejen, så de kun havde sig selv at passe på under rejsen.

Staten Vermont har stillet de 450 acres land ved Lake Camplain til rådighed med 3-4 mil sandstrand, har bygget veje og et 250.000 gallons - om dagen - vandværk. Til gengæld har spejderne anlagt en 10.000 tilskuers-arena, der sammen med vandværket bliver permanent.

I den amerikanske Senior-Round-Up, hvori 10.000 pigespejdere fra 14-17 år fra alle 50 stater og 21 andre lande deltager. Danmark er repræsenteret ved Kirsten Guss Boldsen fra Holstebro.

Fødselsdagskagen er på 4.000 lbs., og når den store kage skal skæres for, tændes samtidig 1.056 store stjerne-kastere, en for hver patrulje på 8 piger, og alle 10.000 plus gæster synger Happy Birthday.

Andre gaver er 12 college stipendier fra Readers Digest og et nyt pigespejderfrimærke fra postvæsenet.

Det har taget to år at planlægge det hele i alle enkeltheder lige til mængden af brænde til afskedsbålet, hvorfra hver pige får en lille brand med hjem.

TAL, DER TALER

I 1912 startede Juliette Low den første trop med 12 piger i Savannah, Georgia. I dag har U.S.A. over 3½ million pigespejdere, hvoraf 2.685.000 er fra 7-17 år og 769.000 er voksne. 40.000 mænd er pigespejdere, bestyrelsesmedlemmer, finans eksperter, programkonsulenter o.m.a.

Hver 7. pige i U.S.A. bliver spejder. Ialt har 18½ million været det i de 50 år.

I dag er der 30.000 TOPS, „Troops on Foreign Soil“, i 49 lande, hvor deres familier lever og arbejder. Det er den største organisation i den frie verden.

1912-1962

HONOR THE
PAST - SERVE THE
FUTURE!

KENDER DU BERCK?

Sikkert ikke, men nu skal jeg fortælle dig lidt om det, for det er nemlig noget ganske enestående i verden.

Selve Berck-Plage (Berck strand) er en hospitalsby ved den franske kanalkyst, midt imellem Boulogne og Dieppe, hvis det hjælper dig til at finde det på kortet. Luften her ved kysten er ganske særlig god for patienter med knogletuberkulose og lignende sygdomme, og derfor har man bygget en lang række hospitaler her. Se, sådan en sygdom som knogletuberkulose er ikke en sygdom, der kan kureres i løbet af nogle uger, nej patienterne må ofte tilbringe mange år på hospitalet, og enhver kan sige sig selv, at det ikke er morsomt at ligge på hospitalet i årevis.

For ti år siden blev de franske spejdere opmærksomme på dette forhold, og de besluttede at forsøge at gøre livet lidt mere muntert for nogle af de børn, der opholdt sig på hospitalerne i Berck. De fandt ud af, at det ville være en god idé at lave noget, som ikke blot var til øjeblikkelig glæde, men noget, der kunne vare langt ud i fremtiden: de ville bygge et hus, hvor patienterne kunne komme i deres „fritid“, hvor de kunne føle, at de var velkomne, hvor de kunne lege, læse og underholde sig med hinanden og med raske kammerater.

Det var et stort projekt, og derfor henvendte de franske seniorspejdere sig til alle andre seniorspejdere i verden og spurgte om de ville hjælpe. Det var der mange, der ville, og i 1952 blev der holdt en lejr med 2000 seniorspejdere fra 23 forskellige lande, og de gik i gang med at bygge og indrette det hus, der den dag i dag er til stor glæde for masser af små patienter på hospitalerne i Berck. Hver eftermiddag vandrer lederen af spejderhuset og hendes hjælpere hen til et af hospitalerne og henter en flok børn, som oplever nogle muntre og glade timer med sang og leg, lysbilleder eller husfid under seniorspejders vejledning. Jeg har selv tilbragt en week-end i det hus, og det gjorde et stort indtryk på mig at se disse børn, de fleste meget stærkt mærkede af deres sygdom, nogle kunne ikke gå ved egen hjælp, mange havde krykker, men søde og glade var de... og meget hjælpsomme: de, der kunne gå uden større besvær, bar rundt på dem, der ikke kunne gå o. s. v. Vi fortalte dem lidt om Danmark og viste dem lysbilleder, og bagefter dansede vi folkedanse, så godt vi nu kunne; hvad gjorde det, at det ikke blev så formfuldendt, vi morede os dejligt, selv de, der ikke kunne danse, de fik nemlig stukket nogle grydelåg og grydeskeer ud, og så slog de takt til vores dans.

Hvis du engang skulle komme til Frankrig, så skulle du everveje, om du ikke kunne lægge vejen om ad Berck; specielt seniorspejdere er meget velkomne der, vinter og sommer. Hvad med at arrangere en lejr på spejderhusets grund, hjælpe med at underholde patienterne samtidig med at du får en god international oplevelse? På korpskontoret i Odense kan du få mere vejledning. gs

Der er ting, vi ikke må glemme –

En snok med de store i patruljen i anledning af brevet på side 106

Der er ting, der må være i orden, når vi skal på week-end tur eller lejr, for vi vil jo alle så gerne have, at det bliver en vellykket tur.

Skal I ud i telt?

Der spørges i brevet om, hvilke krav, der stilles til telt-underlag.

Til ethvert telt må der være et godt og absolut vandtæt sejldugs- eller plastikunderlag. Dernæst er det vigtigt, at man, når man ligger, har et isolerende lag mellem sig og jorden. Det siges også, at man har „forladt halm“, mon ikke det er en forkert opfattelse? Bruges der ikke halm i madrasbetræk i vore lejre stadigvæk?

Hvis man ikke kan skaffe halm, er der flere muligheder.

Luftmadrasser, men de er dyre, og selv om man fortæller mig, at man kan ligge tre spejdere på tvært på to madrasser, er det vel næppe pladsmæssigt eller økonomisk den helt rigtige løsning.

Tæpper. Englænderne bruger kraftige, imprægnerede uldtæpper, der lægges tre gange sammen – det må være absolut minimum. Et gammelt vattæppe, lagt dobbelt sammen, må være at foretrække. Men alt dette er jo tungt og besværligt at slæbe med, i hvert tilfælde på en week-end lejr. Er der nogen, der har prøvet at fylde et madrasvår med sammenkrogede aviser? Der skal meget til!

Bedre er det at isolere grunden med birke- eller fine granris, bregner m.m. Sidstnævnte metode kræver stor omhu, hvis man ikke skal få et alt for hårdt leje, og kræver igen et vandtæt stykke under soveposen, men det virker!

Selvfølgelig er det forskelligt, hvad den enkelte skal have under og over sig for at holde sig varm, men hvis man er patruljefører (eller tropsfører), har man ikke lov til at tage overlegent på et spørgsmål, der kan få helbredsmæssige følger hos yngre og især mindre lejrtrænede kammerater.

Cykler I til hytten eller lejrpladsen?

Det er et spørgsmål om ikke cykeltog af spejdere på stærkt trafikerede hovedveje som de nordsjællandske i week-enden i det hele taget bør undgås. Det forekommer mig at være et overordentlig stort ansvar at tage på sig, især hvis man oven på cyklerne samtidig stabler et bjerg af rygsække, telte og andet udstyr. Desuden er letvægts-cykler, for slet ikke at tale om standere og strittende teltstænger, direkte livsfarlige og forbudt i trafikken.

Hvad skal man så gøre?

Tage med tog eller bus. – Eller sende nogle stykker

med toget, og lade dem have de tungeste ting. Sørge for, de bliver fulgt til toget, og hente dem igen på stationen selvfølgelig.

Få bagagen sendt ud med vogn, f. eks. bede en hjælpsom forælder om at køre sagerne ud og hente dem igen. Forældre er i reglen mindst lige så hjælpsomme som almindelige spejdere, i mange tilfælde langt mere –

Vil I, eller må I cykle, køre da på de tider, hvor færdslen er ringest, f. eks. meget tidligt om morgenen. Pak med omhu, så det, I slæber med, ikke er for tungt. Se efter, at bagagen er påspændt cyklen meget omhyggeligt – ikke bare din egen, men alle kammeraternes; det kræver øvelse – lav en øvelse til et patruljemøde – ingen er født med at kunne det.

Men en cykeltur med let bagage på en ikke for befærdet vej kan stadig være en stor fornøjelse, hvis man ikke glemmer at –

Hvis patruljeføreren kører forrest, må patruljeassistenten eller en anden stor spejder køre bagest. Begge må kende vejen eller være i besiddelse af kort. Lad en af de yngste køre forrest sammen med pf., så fristes de store ikke til at sætte tempoet op i en grad, der får de små til at sakke bagud.

Følg færdselsreglerne. Køb en og en på stærkt befærdede veje, hold afstand.

Når I kører to og to på biveje – hold da ind til siden, giv tegn i tide.

Medbring pumpe, lappesager og førstehjælpsudstyr.

Kører man mange sammen, f. eks. en stor trop, og kører man langt, gør man klogt i at have to store spejdere allerbagest som „opsamlere“ med lappegrejer, samariterudstyr, et godt håndslag og et hjælpsomt sind, så behøver ikke alle at stoppe op, fordi en taber rygsækken eller er „flad“, man aftaler at vente på hinanden på torvet i den nærmeste by, hvor man eventuelt kan gøre indkøb, mens man venter eller „sightsee“.

Hvad skal første-hjælps-udstyret til turen indeholde?

En drypflaske med merbromim (rød jod) og nogle stykker hæfteplaster til småsår og skrammer. 1 rulle bredt og 1 rulle smalt gazebind eller 1–2 citoforbindinger til lidt større skader. 1 rulle elastikbind hvis nogen „vrikker om“.

Til rensning af sår er det godt at have en lille flaske Rodalon-opløsning og vat. Hovedpinetabletter.

Jod og hæfteplaster er det vigtigste, og det kan man have i en lille blikåske i lommen. De øvrige ting kan pakkes i en plastikpose i rygsækken.

God tur, enten I tager af sted på den ene eller anden måde.

Jeg behøver ikke at sige, at det er lige så vigtigt, at den yngste og nyeste spejder i patruljen får en god tur, som at du og din bedste veninde morer dig? Det er jo indlysende, at det bl. a. er din opgave, som en af „de store“, eller endda patruljefører, at gøre alle glade for at være med i *fællesskabet*.

Du, og de andre store, skal også sørge for, at tonen er god, spejdermæssig og hjælpsom, så alle føler sig trygge og glade.

Kender du den slags overfriske patruljer, hvor der hele tiden er to–tre store spejdere, der optræder, fjoller og bruger mund, mens de yngre og nyere holder sig generte og usikre i baggrunden – usikre, fordi de ikke tror, at det er den helt rigtige spejdermæssige optræden, kammeraterne lægger for dagen, og fordi de føler sig uden for *fællesskabet*? – Det er måske dem, der i morgen går skuffede bort –

fordi der var noget, vi havde glemt!

Kat.

KLØVERARBEJDET

*Then catch the moments, as they fly
And use them as ye ought,
Believe me, happiness is shy
And comes not ay when sought.
R. Burns.*

DANSK-SKOTSK LEJR

Fra den 12.-22. juni havde 5 spejdere fra Sct. Georgs-troppen den store oplevelse at være med i en dansk-skotsk lejr på „Jærgården“. Der deltog 15 skotter ialt, 9 handicappede og 6 hjælpere. Lejren blev ledet af Grethe Nic.

Det var friske piger, så vi blev inddelt i tre patruljer, der kom til at hedde „Havfrue“, „Stork“ og „Dogwood“. Det sidste navn viste sig at være amerikansk; men det gjorde jo ikke det internationale præg mindre.

En eftermiddag fik vi fat i en bold og begyndte at spille fodbold. I troede måske ikke, det kunne lade sig gøre, når man bruger krykker eller rullestol? Det gik nu fint. Var krykken nærmere end benet, ja, så blev den brugt. En i rullestol, der ikke kunne bruge benene så godt, fik en stok i hånden, så klarede hun sig. Snart dannede vi en stor kreds og begyndte at kaste til hinanden, og enten vi kunne eller ej, morede vi os dejligt.

Valdemarsdag var Danmarksdag. Ved morgenparaden fik vi fortalt om Valdemarsdagen. Senere hørte vi om forskelligt i Danmark og kunne så selv læse mere om det i hefter på engelsk. Også spejderarbejdet fik vi udleveret en del om på engelsk, så patruljerne fik nok at tale om. Om eftermiddagen besøgte vi et husmandssted, og skotterne havde meget at spørge om. Dagen sluttede med film.

Næste dag var det Skotlands tur. Morgenparaden foregik da på deres måde. Vi stillede op i hesteskoform, og de to landes ledere på hver side af flagstangen. Der var tre til flaget, som i forvejen var hejst op i sammenrullet tilstand. Efter at flaget var foldet ud, blev der, ligesom de andre dage, læst et stykke af Det ny Testamente på

engelsk og dansk, bedt Fadervor og sunget en engelsk og en dansk morgensang. Formiddagen gik med at tegne og farvelægge det engelske og danske flag. Om eftermiddagen hørte vi først om skotsk spejderarbejde, herunder arbejdet med handicappede spejdere og „Trefoil School“, som er en skole for handicappede børn. Den er oprettet af og drives stadig af skotske spejdere. Dernæst skulle vi ud at riste polser og lave te over bål. Om aftenen havde vi først „lejrball“ i gården, hvor skotterne sang, dansede og optrådte, derefter så vi film fra Skotland.

En dag lavede vi lejrarbejder og rejste telt. Skotterne bruger mest runde telte, så det var nyt for dem. En amerikansk fører viste os lysbilleder, og vi så en film fra København. Ellers brugte vi mest aftenerne til at synge.

Vi havde mange gode ture. Vi var bl. a. i Helsingør, i Gurre kirke, på en Nordsjællandstur, hvor vi var heldige at se storke, på „Louisiana“ og endda i Sverige. Om søndagen besøgte skotterne privathjem i Helsingør, og vi andre hyggede os bl. a. med en dejlig tur i skoven.

Selv om denne lejr varede 10 dage, næsten dobbelt så længe, som vi normalt har lejr, ønskede alle kløverspejderne, skotske såvel som danske, at den kunne vare 8 dage mere; men så havde der bestemt ikke været mere tilbage af vore hjælpere, for de havde det hårdt!

En deltager

Skotske spejdere laver scrapbøger om Danmark. Der arbejdes flittigt med lim, farver og fantasi.

Tegneren Thora Trilles Tinka -Tegneserie:

1ste uge

RADIOENS STAFETLØB

blev en stor succes. Fjernsynet optog glimt fra det store løb med ca. 300 deltagende. I Slagelse blev det de blå, der fandt den skjulte skat på Trelleborg. Kappelstriden mellem ungdomskorpserne i Svendborg, Graasten, Grenaa, Rønne, Maribo, Hirtshals, København og Slagelse var en spændende oplevelse såvel for lytterne som de deltagende, der, bevæbnet med transistorradio, kompas og den rette stifinderånd, skulle løse de mange mystiske opgaver.

Stafetløbet krævede det største tekniske apparat, der nogensinde er stablet på benene.

☆

SPEJDERJUL IGEN

Synes du, det er for tidligt at tale om juleforberedelser?

Det er det ikke, når det gælder Spejderjul!

Det er nu, I skal finde ud af, hvor mange I kan sælge i år, for bestillingslisterne skal være tilsendt korpskontoret inden 15. oktober, og allerede den 25. oktober vil bladene begynde at blive sendt til troppene.

I år skal der sælges 132.000 Spejderjul.

Bladet kommer til at koste kr. 2,25 (prisstigning på grund af Oms).

Troppens eller patruljens indtægt bliver stadig 65 øre pr. blad.

Det kan jo give jer en pæn lille indtægt, hvis I gør noget ved det, og der er gode grunde til at tro, at Spejderjul også i år bliver et eftertragtet julehæfte.

POSTBOX

Velkommen tilbage til postboxen allesammen.

Har I sendt interessante postkort til jeres peninder, og også modtaget hilsner fra dem? Måske I endda har besøgt dem?

Nu begynder vi på et nyt postboxår. Skriv efter hvad I vil, men glem ikke de peninder, I har. Hvis der er noget galt med de adresser, I har, så skriv til mig, og har I et nummer på jeres adresse, så skriv det med, det letter arbejdet for mig. Jeg kan skaffe adresse på et par 15-16-årige pigespejdere fra Frankrig, der kan skrive på engelsk.

Hjælp mig med dette:

S. O. S. Hvem var det fra Jylland, der bad mig efterlyse en peninde fra 1939, som var fra Debreceen? Jeg har fundet hende.

Hjælp mig at finde den person, der spurgte efter hende.

Fromse

Mest for mødre m. m.

En mor spurgte mig...

Kan der ikke blive plads til en rubrik i Pigespejderne for mødre?

Hænder det, at mødre kigger i dette blad?

Hvis det hænder, så er denne rubrik Deres!

Jeg lover ikke, at der bliver plads hver gang — det er jo først og fremmest ungernes blad.

Desuden har forældrene deres eget blad, Samspil, som sendes ud til alle hjem sammen med Pigespejderne, og som er fælles for alle fire spejderkorps.

Hvad, har De aldrig set det? Så tror jeg, De skal bede Deres datter læse med i Deres rubrik.

Hvis De skulle have tid og lyst til at læse mere end lige denne rubrik i bladet, tror jeg, at artiklen om Spejderhjælpen vil interessere Dem, for september er jo Spejderhjælpsmåneden, og Spejderhjælpen kommer også til at berøre Dem.

Spejderhjælpen er nemlig en af de hjælpeaktioner, De kan støtte — ikke ved at De rundhåndet (eller ærgerlig) lukker pungen op, med ved at lade Deres datter være aktivt med i Spejderhjælpen på den rigtige måde. Herom kan De læse på side 93 i junibladet — hvis det da ikke er blevet borte i ferien.

Red.

ELEVSTILLING PÅ DEPOTET

Er du færdig med skolen og har lyst til forretning, er det måske noget for dig at blive elev hos os og få en god 3-årig forretningsuddannelse.

Foruden løn betales handelsskole og sygekasse, og skolegangen foregår i arbejdstiden.

Kan du tænke dig muligheden, så henvend dig for at høre nærmere til

Grethe Lykkeberg, Pigespejderdepotet
Lundsgade 6, København Ø, telf. Øbro 8383

2den uge

3die uge

Nu har jeg gået mod
sydvest i 3 uger, og nu
er vi på Skagen!
(øjv, sådan synes jeg også
det gik i fjor!)

»VI HAR VÆRET PÅ EN DEJLIG LEJR«

MED

forældrene

KONTAKTBLAD FRA DE FIRE SPEJDERKORPS

samspil hvorfor

*Et blad, der
henvender
sig til
200.000
forældre*

Hvis man dannede et hold af nogle fodboldspillere, et par ryttere, nogle bokser og roere og lod dem mase på med hver deres speciale, ville der hverken komme fodbold, ridning, boksning eller roning ud af deres fælles anstrengelser – ja, en fælles anstrengelse ville vel nærmest være umulig. Holdspil kræver en fælles målsætning og *samspil*.

Eller gav man et orkestres medlemmer forskellige noter at spille efter samtidig, skulle der så ikke mere end almindeligt held til, at resultatet ikke blev en disharmonisk kakafoni. Harmonien opstår ved, at hver instrument spiller sin stemme i den fælles melodi.

Det samme gælder, når det drejer sig om at forvandle små glade børn til gode og nyttige samfundsborgere – som spejderbevægelsens formål lidt spøgefuldt blev udtrykt engang.

Et barns verden består af grundelementerne *hjemliv* – *skoleliv* – *fritidsliv*, og for pigerne og drengene i vore spejderkorps kan vi sætte *spejderliv* for det sidste. Vi – forældre, lærere og spejderførere – som mere eller mindre frivilligt har turdet påtage os det store ansvar at sætte os selv som opdragere og vejledere for små menneskespirer, må da vist have en klar forståelse af, at med barnet i centrum af denne lilleverden kan resultatet kun blive forvirring, splittelse og rodløshed i barnets sjæl og sind, hvis hjem, skole og spejding trækker i hver sin retning og måske endda direkte modarbejder hinanden.

Forståelsen fører os til erkendelse af, at hjem, skole og spejderbevægelse må have fælles målsætning, og at vi må erkende og acceptere hinandens idé, principper og metoder, så vore bestræbelser virker i samspil til gavn for barnet.

Den fælles målsætning kan vel omtrent udtrykkes således: at hjælpe barnet til at udvikle sig til et harmonisk og helt menneske, fysisk og mentalt sundt, skikket til at klare sig selv, med en positiv social indstilling og med en livsholdning, båret af tro.

Samspillet gror frem, hvor hjem, skole og spejderkorps mødes, sætter sig ind i »med-opdragernes« tanker og arbejdsmetoder, udnytter og støtter hinanden.

Om hjem og skole har den nødvendige, frugtbare kon-

(fortsættes side 4)

SPEJDERHJÆLPEN

til fordel for de spedalske

For 2 år siden gennemførte de fire spejderkorps i fællesskab »Spejderhjælpen« under mottoet: Raske børn hjælper syge børn. Allerede det første år indkom mere end 250.000 kr., og sidste år nåede vi så højt som 335.000 kr. Det første år blev pengene hovedsageligt anvendt til forskellige sociale opgaver i Danmark, mens vi sidste år støttede Red Barnets arbejde for bekæmpelse af spedalskhed i Indien.

Red Barnets arbejde udføres i snævert samarbejde med Verdenssundhedsorganisationen WHO og med UNICEF – og tager især sigte på at begrænse antallet af nye tilfælde af spedalskhed. Man har beregnet, at man for 20 kr. kan redde et barn fra at blive smittet. Dette arbejde må imidlertid udføres over en årrække for at kunne blive

Den sidste generation?
SPEDALSKHE

af virkelig værdi, og spejderkorpserne vil derfor også i år gennemføre »Spejderhjælpen« til fordel for spedalskhedsbekæmpelsen.

Ideen bag »Spejderhjælpen« er, at alle spejdere – små og store – yder en personlig indsats til fordel for syge eller nødlidende børn. Derfor opfordrer vi alle spejderne til ved eget arbejde at indtjene et beløb – ikke at bede forældrene om et bidrag. På denne måde kan vi ikke blot skaffe et væsentligt bidrag til et dansk humanitært arbejde, men vi kan lære vore spejdere glæden ved direkte at yde et arbejde til fordel for andre, og det er måske det aller-vigtigste.

Igen gennem korpsernes blade vil vi fortælle spejderne om arbejdet mod spedalskheden, således at hver enkelt kan følge det arbejde, som hun eller han direkte har været med til at muliggøre, og på den måde kan vi vise, at den enkeltes indsats – selv om den synes meget beskeden – kan give store resultater, når opgaven løses i fællesskab.

Vi beder Dem om at hjælpe førerne med at fastholde den grundidé, at spejderne selv skal yde en indsats, og det er værdien af denne indsats, som i form af penge indgår i »Spejderhjælpen«.

Hjælp Deres datter eller søn til at finde nogle passende opgaver blandt venner eller bekendte eller eventuelt hjemme hos Dem selv, f. eks. havearbejde, frugtplukning, opvask, pulterkammerrydning, børnenepassing, bilvask o. m. a.

Det er vigtigt, at vi får mange penge ind til spedalskhedsarbejdet, men det er lige så vigtigt, at vi lærer vore børn glæden ved at hjælpe andre. Som mor og far vil De bedre end andre kunne forstå og værdsætte værdien af en sådan indstilling, og det er gennem de små ting, den kan udvikles.

Tak fordi De vil hjælpe os.

Erik Østergaard.

Jamen, hvad er da egentlig forskellen på en ulveunge og en spejder

spurgte en mor ved et forældremøde. Hun var fuld af undskyldninger for sin uvidenhed, men det var udmærket, hun kom med spørgsmålet, for en anden mor kunne så få svar på sit problem, for hun havde grundet på, hvad blåmejser og grønsmutter var for væsner, og det viste sig, at de færreste i en nyoprettet trops forældrereds vidste, at arbejdet var specificeret op i grupper og arbejde efter alder og interesser og evner. Og det er grunden til, at vi denne gang i forældrebladet tager det spørgsmål op til behandling.

For 50 år siden, da spejderarbejdet startede, begyndte det med de 10–11 årige, med spejderne. Da imidlertid mange tog deres små brødre med, og det viste sig, at deres ben var for korte, og deres tålmodighed for kort, blev det hurtigt nødvendigt at arrangere et særligt program for de 8–11 årige, ulveprogrammet. Og som årene gik, viste det sig opportunt at lægge et særligt arbejds-kema for de større, som ikke havde tid eller måske evne til førerarbejde, men som gerne ville fortsætte som spejdere, og dermed kom skovmandsarbejdet og roverarbejdet ind i billedet. De 8–11 årige hedder i de to pigespejderkorps, det »grønne« og det »blå«, henholdsvis grønsmutter og blåmejser, mens de 16–19 årige her kaldes seniorspejderne. Forskellen på arbejds-metoderne kan kort udtrykkes sådan: det lille folk, ulveungerne og deres søstre leger meget, men man lærer dem at lege med manér, at overholde en god legs regler, at vinde og tabe med samme sind. Man håber gennem legene at skærpe iagttagelse og smidighed og samarbejdsevne. Naturligvis arbejdes der også, men arbejdet med prøver og stjerner, og hvad den slags hedder, er lagt sådan, at det kan overkommes med 8–11 årige evner.

Når de rykker op som spejdere ved 11 årsalderen, og det sker med fest og højtidelighed, for nu begynder et nyt spændende kapitel, vil de blive udsat for sværere prøver og opgaver. Der leges nok, men sværere lege og øvelser. Mens de 8–11 årige altid har voksne førere, arbejdes der nu også i patruljer, hvor jævnaldrende eller bare lidt ældre patruljeførere har et meget stort ansvar for deres patruljefamilie. At være patruljefører er en god øvelse for store børn, forudsat de har evnerne til at lede andre og til at holde sammen på en gruppe

i arbejdsomhed og fælles oplevelser. Patruljeførerne trænes og inspireres af deres tropsførere, der også arrangerer lejre, ture og møder for hele troppen. Alle ved i dag, at spejdernes arbejde med prøver og duelighedstegn har det formål, at de skal blive selvhjulpne, så de en dag også kan hjælpe andre. Tanken med den »lille daglige gode gerning« er den, at det barn, der værner sig til hver dag at se sig om efter et sted, hvor han eller hun kan hjælpe, i bedste fald får en mentalitet af hjælpsomhed, som luner i familielivet og på arbejdspladsen.

Når en spejder er blevet 16 år, vil han eller hun i reglen stå i den situation, at fritiden er sparsommere, skole eller uddannelse lægger mere beslag på teenageren. De programmer, der lægges for skovmand eller seniorer, vil derfor være mere elastisk, afpasset efter gruppens muligheder og fristunder. Det vil ikke være nok at binde knob og signalere, der lægges ind i programmet belæring om det samfund, man vokser op i, og hjælpeopgaver, der kan være alt mellem himmel og jord, indsats ved f.eks. en U-landshjælp, høsthjælp i en lejrperiode, strikning og syning til babyvandrekurver, bibliotekshjælp til gamle og invalider osv., idet man siger som så, at nu er øjeblikket inde, hvor spejderen gennem sin træning og orientering er nået frem til at kunne yde noget uden for sin egen kreds.

Alle grupper, troppe og flokke deltager efter arbejdsevne i den spejderhjælpsopgave, som er omtalt andetsteds i dette blad. Man kunne måske her tilføje, selv om det strengt taget kommer uden for overskriftens spørgsmål, at mens patruljeførerne trænes af deres tropsførere og ved kurser arrangeret på bredere basis, arrangerer korpserne kurser og træninger for tropsførerne, som enten naturligt er groet ud af troppens egen kreds, eller som man på anden måde har fundet frem til. Nu hvor alle spejderkorpserne er store, er de inddelt regionalt i divisioner, disse evt. igen samlet i distrikter. Chefen for disse divisioner og distrikter vælges på demokratisk vis af de lokale førere for en bestemt årrække og kan så igen vælges eller måske udskiftes. På samme vis er spejdercheferne og korpsernes resp. bestyrelser valgt for et bestemt åremål af forsamlingen af divisionschefer og distriktschefer og andre, som udgør korpsernes højeste råd og myndighed – disse råd er lidt forskellig sammensat

(fortsættes side 4)

(fortsat fra side 1)

takt, skal jeg her lade være usagt. At skole og spejderkorps kunne mødes i et meget mere intimt samarbejde, er der for mig ingen tvivl om, men det aktuelle spørgsmål på denne plads er forholdet mellem hjemliv og spejderliv.

Spejderbevægelsens målsætning er udtrykt i de fire spejderkorps' formålsparagraffer, som stort set lyder ens: Gennem spejdersport og friluftsliv samt spejderlovens og spejderløftets idealer at opdrage spejderne til gode og uegennyttige samfundsborgere – og ved eksemplet at hjælpe dem til en personlig tro.

Formålet er vedtaget af landsorganisationerne, ligesom arbejdsideer og -metoder gives fra korpsene til førerne ud over landet gennem kursus, førerblade og håndbøger. Men det er i den lokale spejderenhed, at vejen går mod målet.

Og det er kun, hvor forældre og spejderførere mødes lokalt, hvor man drøfter tanker og metoder, hvor man samvirker og støtter hinanden, at de store ting kan ske. Korpsene som sådan kan kun pege på målet, sætte på sporet og give inspiration.

Det er netop hensigten med dette blad, som De i øjeblikket holder i hånden. Det kan ikke undre Dem, at vi har kaldt det SAMSPIL. For et par år siden satte de fire danske spejderkorps sig for at udsende et forældreblad, der siden er udkommet 2 gange om året som tillæg til de sædvanlige korpsblade.

Med SAMSPIL vil vi virke for en bedre og øget forståelse for spejderbevægelsen. Vi fortæller om, hvorfor vi har uniformer, hvorfor vi tager prøver og duelighedstegn, hvorfor vi tager på lejre og tur, hvorfor vi har spejderlov og – løfte – kort sagt, vi ønsker at give Dem mulighed for at sætte Dem ind i spejderlivets mysterier.

SAMSPIL vil også give Dem nogle praktiske tips, når det gælder køb af rigtig spejderudrustning, pakning af rygsæk til sommerlejren og den slags nyttig viden.

Og sidst, men ikke mindst vil SAMSPIL pege på de mange opgaver, hvor forældre lokalt kan gå aktivt ind i arbejdet og hjælpe førerne, så der virkelig bliver tale om et samspil mellem hjem og spejderliv.

Vi tror, at mange forældre har brug for en støtte i opdragelsen af børnene. Og vi tror, at mange unge førere har brug for vejledning og praktisk hjælp fra gode hjem og modne forældre. Derfor vil SAMSPIL virke for, at spejderlivet bliver et familieanliggende. Erik Parup

(fortsat fra side 3)

i de fire korps. De fire korps i Danmark har et godt samarbejde på kryds og tværs. Der arrangeres løb for ulveunger, blåmejser og grønsmutter lokalt, og man kan læse om konkurrencer for spejdere af alle farver. De to pigespejderkorps har regelmæssigt tilbagevendende turneringer med sammen-satte hold af blå og grønne, turneringer, som dronningen er projektrice for og altid meget aktivt interesseret i.

Hvem er hvem

Det Danske Pigespejderkorps (de blå pigespejdere).

Blå uniform med grøn halsørklæde.

Korpskontor: Lundsgade 6, København Ø.

KFKU-Spejderne i Danmark (de grønne pigespejdere).

Grøn uniform med grøn slips.

Korpskontor: Amaliagade 24, København K.

Det Danske Spejderkorps (de gule spejdere).

Khaki uniform med tørklæde i forskellige farver.

Ulvungerne: Blå sweater.

Sespejderne: Blå uniform.

Korpskontor: Frydendalsvej 32, København V.

KFUM-Spejderne i Danmark (de grønne spejdere).

Grøn uniform med rød halsørklæde.

Korpskontor: Vangehusvej 3, København Ø.

Disse fire spejderkorps er tilsluttet den internationale spejderbevægelse.

Redaktion: Kontaktsudvalget for de fire danske spejderkorps.

Ansvarshavende: Grethe Nedergaard.

Der arrangeres også fælles førerstævner, hvor vægten mere lægges på diskussion om ungdomsforhold og problemer af fælles interesse end på direkte træning.

Hvis der måtte være læsere, der har andre spørgsmål, eller som moderen ved det ovennævnte forældremøde er i tvivl om et og andet i forbindelse med deres børns spejderaktivitet, vil det være korpsenes kontorer en glæde at svare på alle spørgsmål.

Annesofie Hermann.